

III. Plenarforsamlingens åbning, dagsorden og udvalg.

Forsamlingen, der bestod af repræsentanter for samtlige 60 medlemsstater, hvortil senere kom repræsentanter for en række af de lande, der indvalgte den 14. december (se bilag 3), åbnedes i New York den 20. september 1955 af Nederlandenes viceudenrigsminister, Luns, som stedfortræder for den foregående plenarforsamlings præsident, ambassadør van Kleffens.

Ligesom under tidligere plenarforsamlinger tog Sovjetunionens delegerede, udenrigsminister Molotov, allerede på selve åbningsmødet ordet for at foreslå, at Pekingregeringen skulle indtage Kinas plads i forsamlingen. Forslaget blev imødegået af USAs delegerede, Cabot Lodge, der forelagde et forslag, ifølge hvilket plenarforsamlingen skulle beslutte ikke i indeværende år (1955) at overveje forslag om ændring i Kinas repræsentation. Den amerikanske delegerede henstillede, at plenarforsamlingen stemte om det amerikanske forslag først.

Ved afstemningen om prioriteten mellem det amerikanske og det sovjetrussiske forslag stemte 41 for prioritet for det amerikanske forslag, 10 imod, medens 7 afholdt sig fra at stemme. Danmark, Norge og Sverige stemte alle imod.

Det amerikanske forslag blev herefter vedtaget med 42 stemmer (USA, latinamerikanske lande, Storbritannien, Benelux, Island m. fl.) mod 12 (de skandinaviske lande, Burma, Indien, Indonesien, Jugoslavien og østblokken), medens 6 afholdt sig fra at stemme. Det sovjetrussiske forslag var dermed bortfaldet.

Til præsident for 10. plenarforsamling valgtes med alle (60) stemmer chileneren,

ambassadør José Maza. De 7 vicepræsidentposter tilfaldt Æthiopien (53 stemmer), Frankrig (53), De Forenede Stater (53), Storbritannien (52), USSR (50), Luxembourg (49) og Kina (41).

Til formænd for forsamlingens hovedudvalg valgtes følgende:

1. udvalg (politiske spørgsmål og sikkerhedsspørgsmål): Sir Leslie Munro (New Zealand),

ad hoc politiske udvalg: prins Wan Waithayakon (Thailand),

2. udvalg (økonomiske og finansielle spørgsmål): E. Chauvet (Haiti),

3. udvalg (sociale, humanitære og kulturelle spørgsmål): O. Loutfi (Ægypten),

4. udvalg (spørgsmål vedrørende formynderskabsordningen og ikke-selvstyrende områder): L. Joubanc-Rivas (Mexico),

5. udvalg (administrations- og budgetspørgsmål): H. Engen (Norge),

6. udvalg (juridiske spørgsmål): M. Lachs (Polen).

Forsamlingens præsident, de 7 vicepræsidenter samt hovedudvalgenes formænd danner den såkaldte „General Committee“.

Det særlige udvalg til prøvelse af de delegeredes fuldmagter fik følgende sammensætning: Afghanistan, Australien, Colombia, Den dominikanske Republik, Frankrig, Indonesien, Irak, De Forenede Stater og Sovjetunionen.

Den endelige dagsorden, som godkendtes af forsamlingen den 3. oktober, omfattede 66 punkter. Dagsordenen findes gengivet som bilag til nærværende beretning.

IV. Generaldebatten.

I generaldebatten, der strakte sig fra den 22. september til den 4. oktober, deltog delegerede fra 46 lande.

Den amerikanske udenrigsminister, *Foster Dulles*, gav i sin tale en oversigt over de aktuelle internationale problemer og de større politiske begivenheder, som har fundet sted siden 9. plenarforsamling. Han

udtrykte håb om, at der nu ville blive taget skridt af sikkerhedsrådet og plenarforsamlingen til at optage de nationer som medlemmer, der endnu står udenfor FN, og som opfylder betingelserne for medlemskab.

Det var USAs opfattelse, at der burde indkaldes en konference til revision af De Forenede Nationers pagt. En væsentlig op-